

Snerydning, glatførebekæmpelse og renholdelse

1. Indledende bemærkninger

Reglerne om snerydning, glatførebekæmpelse og renholdelse var tidligere reguleret i en særskilt lov – lov om vintervedligeholdelse og renholdelse af veje, senest lovekendtgørelse nr.1537 af 16. september 2010. Den første lov herom trådte i kraft den 1. oktober 1970. Lovforslaget blev fremsat i oktober 1969 og vedtaget ved lov nr. 140 af 25. marts 1970.

Hensynet bag loven, herefter kaldet »*vintervedligeholdelsesloven*« var, at den stigende trafik nødvendiggjorde, at der blev fastlagt regler for især vintervedligeholdelse, idet forsinkelser i person- og godstrafik medførte store forstyrrelser for samfundslivet. Samtidig var der behov for en ensretning og kodificering af reglerne i landet, idet de gældende regler om snekastning ikke gjaldt i fx København.

Vintervedligeholdelsesloven er kun ændret få gange i de godt 40 år, hvorefter den i 2014 blev endeligt ophævet ved indsættelsen i vejloven og privatvejsloven.

Formålet med vintervedligeholdelsesloven ændrede sig efterhånden til primært at vedrøre, hvem der har ansvar for vintervedligeholdelse og renholdelse af vejene i tilfælde af skader på tredjemand – typisk trafikanter på vejene.

Bestemmelserne i vintervedligeholdelsesloven blev ved indsættelsen i vejloven generelt sprogligt moderniseret. Det vil under de enkelte bestemmelser blive fremhævet, hvorvidt der er sket materielle ændringer i bestemmelsernes beskyttelsesområde.

De væsentligste materielle ændringer vedrører reglerne om, hvornår en grundejer kan pålægges at renholde, snerydde eller glatførebekæmpe fortove, samt reglerne om konkurrenceudsættelse af opgaver, som vejmyndigheden udfører på borgernes vegne og for deres regning.

2. Særligt om påbud efter lov om vintervedligeholdelse og renholdelse

2. Særligt om påbud efter lov om vintervedligeholdelse og renholdelse

Påbud og andre afgørelser, der er truffet efter vintervedligeholdelsesloven, forbliver i kraft, også efter at vintervedligeholdelsesloven er ophævet og dette kapitel er trådt i kraft den 31. december 2014. Det medfører bl.a., at de påbud, der er pålagt efter den dagældende § 5 med begrænsningerne i § 6, hvorefter grundejerne med visse begrænsninger kan pålægges at løfte vejmyndighedens vintervedligeholdelses- eller glatføreforpligtelse i vintervedligeholdelsesloven, er i kraft, indtil der træffes nye afgørelser efter vejloven. § 5 og § 6 gennemgås kort nedenfor under § 64, stk. 3. Det samme gælder beslutninger truffet efter den dagældende § 10 om, at vejmyndigheden udfører opgaven på grundejernes regning. Se nedenfor under kommentaren til § 72.

Forarbejder mv.

Lov nr. 127 af 25. marts 1970. FT 1969-70 (L 115): 423, 4449, 4601; A 353; B 721. (Der indføres fælles landsdækkende regler for vintervedligeholdelse og renholdelse).

Lov nr. 311 af 19. juni 1974. FT 1973-74 2. samling (L 105): 2871,3854; A 1877; B 599.

(Nyt stk. 2 i den daværende § 6 om påbud af renholdelse og vintervedligeholdelsesforpligtelse på stier og veje der udelukkende betjener udstykningsområder. Bestemmelser i love fra 1857 og 1938 om snekastning ophæves. Ophævelse af §§ 53 og 54 i vejbestyrelsesloven (lov nr. 342 af 9. december 1964..)).

Lov nr. 332 af 26. juni 1975. FT 1974-75, 2. Samling (L 177): 2315, 4127, 6665, 7113; A 3521; B 711. (Ændringer i §§ 1, 2 og 20 grundet ophævelsen af vejbestyrelsesloven og vedtagelse af vejloven samt ophævelse af krav i § 9 om brug af anbefalet brev.)

Lov nr. 197 af 3. maj 1978. FT 1977-78 (L 24): 323, 1098, 8784, 8965; A 457; B 657. (Ændringer i §§ 5, 7, 8, 11, 12, 13, 15 og 19 som følge af konsekvens af ændring af lov om Københavns Kommunes styrelse.)

Lov nr. 185 af 8. maj 1985. FT 1984-85 (L 43): 1122, 1947, 3099, 9405; A 1057; B 85.

(Ændring af overskrift til kapitel 5 og § 9 grundet ændring i privatvejsloven.)

Lov nr. 221 af 10. april 1991. FT 1990-91, 2. samling (L 34): 171, 984, 3354, 3831; A 523; B 179. (I § 15 udgår begrebet »vejnavn«, grundet ændring i vejloven.)

Lov nr. 466 af 10. juni 1997. FT 1996-97 (L 165): 4288, 7482,7826; A 3534; B 934. (I § 20 skabes hjemmel til at pålægge juridiske personer strafansvar.)

Lov nr. 292 af 28. april 2000. LFF 1999-12-15 nr. 156. FT 1999-2000: side 3065, 6348 og 6605; A side 4191; B side 528. Tilsynet med manglende renholdelse overføres fra politi til kommunerne. Ændringer i § 14 og 16

Lov nr. 431 af 6. juni 2005. FT 2004-05 2. samling (L 149): 1844, 3495, 3633; A 6681; B 639, 769. (Mulighed for lønindeholdelse i § 18.)

Lov nr. 583 af 24. juni 2005. FT 2004-05 2. samling (L 84): 931, 4335, 4781; A 3382; B 1017. (Udmøntning af kommunalreformen Ændringer i §§ 1, 5, 9 og 19 og indsættelse af § 19 a.)

Lov nr. 1336 af 19. december 2008. FT 2008-09 (L 21): 436, 1947, 2229; A 283; B 91. (Inddrivelse af gæld til det offentlige. Dele af § 18 ophæves.)

2. Særligt om påbud efter lov om vintervedligeholdelse og renholdelse

Lov nr. 1537 af 21 december 2010. (L 48). Konsekvensændringer af ændringer i privatvejsloven.

Lov nr. 1520 af 27. december 2014. FT 2014-15, 1.samling (L 20). Kapitlet blev ved loven indsat som nyt kapitel. Tidligere var reglerne om vintervedligeholdelse og renholdelse reguleret i deres egen lov, jf. senest lovbekendtgørelse nr. 1103 af 16. september 2010 om vintervedligeholdelse og renholdelse (vintervedligeholdelsesloven). De er nu indsat i henholdsvis privatvejsloven og vejloven. Baggrunden herfor er beskrevet under de indledende bemærkninger til § 1. Bestemmelserne i kapitlet trådte i kraft den 31. december 2014.

Litteratur mm.

Vejledning i lov om offentlige veje nr. 9017 af 13. januar 2016, side 15-19.

Vejregel om Vinter- og renholdelsesregulativ af 1. november 2015.

U 2015B.396. Jens Andersen-Møller og Kristian Torp om Kommuners ansvar for vintervedligeholdelse.

E.A. Abitz: Vejlovene med kommentarer, Juristforbundets forlag 1981, side 409-430.

Henning Jønsson, Husejerforsikring, 2. udg. 2009, Thomson Reuters, side 137-144.

§ 62

På offentlige veje og stier har vejmyndigheden pligt til

- 1) at sørge for snerydning,
- 2) at træffe foranstaltninger mod glat føre og
- 3) at sørge for renholdelse.

Stk. 2. Vejmyndigheden bestemmer snerydningens, glatførebekæmpelsens og renholdelsens omfang og rækkefølge.

Stk. 3. Vejmyndigheden kan efter forhandling med politiet bestemme, at enkelte vejstrækninger skal undtages fra pligten til snerydning eller glatførebekæmpelse.

Stk. 4. Vejmyndigheden kan bestemme, at enkelte stier skal undtages fra pligten til snerydning eller glatførebekæmpelse.

Stk. 5. På offentlige veje i landzone omfatter vejmyndighedens pligt til renholdelse alene den renholdelse, der er nødvendig af hensyn til trafik-sikkerheden. Dette gælder dog ikke for parkerings- og rastepladser og lign. i landzone eller for offentlige veje i nærmere afgrænsede områder i landzone, hvor kommunalbestyrelsen har bestemt, at de private fællesveje skal administreres efter byreglerne i §§ 25-86 i lov om private fællesveje.

Stk. 6. Vejmyndigheden kan lade de arbejder, der følger af denne bestemmelse, udføre af en anden vejmyndighed og afgive tilbud på arbejder, der er udbudt i licitation af en anden vejmyndighed.

Stk. 7. Vejmyndigheden fastsætter efter forhandling med politiet nærmere regler for vejmyndighedens gennemførelse af snerydning, glatførebekæmpelse og renholdelse. Reglerne skal offentliggøres.

Stk. 8. Transportministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte vejledende retningslinjer for snerydning og glatførebekæmpelse.

Forarbejder mv.

Lov nr. 1520 af 27. december 2014. FT 2014-15, 1. samling (L 20).

Bestemmelsen er en sammenskrivning af §§ 2-4 og § 15 i vintervedligeholdelsesloven, jf. senest lovebekendtgørelse nr. 1103 af 16. september 2010 om vintervedligeholdelse og renholdelse.

§ 62, stk. 1, er en videreførelse af vintervedligeholdelseslovens § 2, stk. 1, § 62, stk. 2, er en videreførelse af vintervedligeholdelseslovens § 2, stk. 2, og § 3, stk. 2, § 62, stk. 3 og 4, er en videreførelse af vintervedligeholdelseslovens § 2, stk. 3, og § 3, stk. 2. § 62, stk. 5, er en videreførelse af vintervedligeholdelseslovens § 4, stk. 3.

§ 62, stk. 6, er nyt.

§ 62, stk. 7, er en videreførelse af vintervedligeholdelseslovens § 3, stk. 2, og § 4, stk. 2. § 62, stk. 8, er en videreførelse af vintervedligeholdelseslovens § 15.

Til stk. 1. Vejmyndighedens pligter

1. Vejmyndigheden har ansvaret som hovedregel

Hovedreglen er, at det er vejmyndighedens ansvar at sikre snerydning, glatførebekæmpelse og renholdelse, jf. dog nedenfor under bemærkningerne til §§ 63 og 64. Bestemmelsen omfatter både offentlige veje og offentlige stier. Der er tale om hele vejtracéet og ikke kun kørebanen, se dog nedenfor under kommentaren til § 64.

Dette betyder også, at det som hovedregel er vejmyndigheden, der betaler for snerydning, glatførebekæmpelse og renholdelsen af de offentlige veje. I det omfang der opstår skader på tredjemand grundet manglende snerydning, glatførebekæmpelse eller renholdelse, vil vejmyndigheden efter omstændighederne kunne pådrage sig et ansvar, jf. nedenfor under kommentaren til stk. 2. Det forudsætter dog, at de øvrige erstatningsretlige betingelser er opfyldt (tab, adækvans og årsagssammenhæng).

I det omfang myndigheden pålægger borgerne at snerydde, glatførebekæmpe og renholde fortov og sti ud for deres ejendom, jf. § 64, har vejmyndigheden fortsat forpligtelsen til at fjerne de snevolde, der opstår ved rydningen ud for sideveje og sidevejsadgange. Myndigheden har ikke pligt til at fjerne snevolde opstået i private adgange, jf. det nu ophævede cirkulære nr. 135 af 6. december 1985. Dette må fortsat antages at være gældende.

U 1967.299 H

Føreren af en knallert påkørte en snebunke, der lå ved udmundingen af en vej. Amtsvejvæsenet blev frifundet, da der ikke fandtes at være handlet uforsvarligt eller udvist forsømmelighed ved at placere snebunken som sket eller ved at lade den henligge til ulykkesdagen.

Til stk. 2. Pligtens omfang og rækkefølge

1. Pligtens omfang og rækkefølge

Det er vejmyndigheden selv, der bestemmer snerydningens, glatførebekæmpelsens og renholdelsens omfang og rækkefølge. Dette er blandt andet fastslået i dom fra Østre Landsret af 15. oktober 2003, se nedenfor under kommentarer til stk. 3 og 4. Dermed sker der en modificering af forpligtelsen i stk. 1.

I praksis betyder dette, at vejmyndigheden, normalt i samarbejde med politiet, inddeler vejnettet i forskellige vejklasser alt efter trafikal belastning eller andre færdselssikkerhedsmæssige overvejelser. De forskellige vejklasser bliver derefter sneryddet, glatførebekæmpet og renholdt i forskellige niveauer alt efter klassificeringen.

Østre Landsrets dom af 15. oktober 2003 om kommuners erstatningsansvar, herunder om kommunens hjemmel til beslutning om ikke at foretage glatførebekæmpelse på kommunevej. (ØLD B-1718-02)

Sagen vedrørte spørgsmålet om en kommunes ansvar for sagsøgerens tab i forbindelse med en glatføreskade på en villavej, som kommunen havde besluttet ikke at glatførebekæmpe. Sagsøgte havde flere gange den pågældende dag kontaktet kommunen om den manglende vintervedligeholdelse. Kommunens vintervedligeholdelsesplan var drøftet med politiet og var vedtaget af kommunalbestyrelsen. Landsretten fandt, at der var fornøden hjemmel til ikke at vintervedligeholde vejen.

Der eksisterer ikke en lovfastsat definition for, hvornår der er sneryddet, glatførekæmpet eller renholdt tilstrækkeligt, da dette altid beror på en konkret vurdering.

2. Ansvarsforpligtelsen

Grundlæggende er det vejmyndighedens ansvar at sikre en forsvarlig sneryddning, glatførebekæmpelse og renholdelse. Manglende overholdelse heraf kan medføre et erstatningsansvar efter de almindelige erstatningsregler.

Ansvar er dobbelt. Dels har vejmyndigheden et ansvar for at sikre, at der sker en koordinering og planlægning af sneryddning, glatførebekæmpelse og renholdelse af de offentlige veje og stier inden for myndighedens område, dels har myndigheden et ansvar for den konkrete udførelse af sneryddning, glatførebekæmpelse og renholdelse.

Da det er vejmyndigheden, der fastlægger, hvor meget der skal ryddes og glatførebekæmpes, vil det også være vejmyndighedens ansvar at føre tilsyn med, at det fastlagte niveau overholdes.

Hvis vejmyndigheden undlader at træffe beslutninger om sneryddning, glatførebekæmpelse eller renholdelse, vil den være ansvarlig efter dansk rets almindelige erstatningsregler.

Der synes at være en vis accept i praksis af, at vejmyndighederne nødvendigvis af politiske og ressourcemæssige grunde må prioritere indsatsen. Dermed følger retspraksis samme linje som i sager vedrørende ansvar for manglende vedligeholdelse af veje, idet bemærkes, at det af vejledningen til vejloven fremgår, at det ikke er i overensstemmelse med loven at varetage økonomiske hensyn i forbindelse med prioriteringen i stk. 2 og 3.

Det fremgår klart af vejledningen til vejloven, at en kommunal vejmyndighed ikke kan kræve højere standard af sneryddning, glatførebekæmpelse eller renholdelse af private fællesveje i området end af de offentlige veje, medmindre der forligger helt særlige grunde, fx at strækningen er skolevej eller lignende.

U 2010.336 Ø

Sagsøgeren væltede på cykel på grund af glat føre. Kommunen havde saltet i overensstemmelse med sit regulativ, og udførelsen var sket med fornøden omhu. Landsretten fandt derfor, at kommunen var ikke erstatningsansvarlig for cyklistens personskaade.

Vejdirektoratets afgørelse af 6. december 2011

Kommunens afgørelse om snerydning på privat fællesvej blev hjemvist. Hjemvisningen skyldtes, at der ikke var redegjort for de saglige hensyn, der medførte påbud om snerydning af blinde private fællesveje, hvorimod sammenlignelige offentlige veje i kommunen ikke blev sneryddet. Da dette ikke var ordentligt begrundet, led afgørelsen af en væsentlig mangel og blev derfor hjemvist.

U 2015.1988 V

En fodgænger faldt på en vinterdag, fordi der var glat på vejbanen grundet sammenkørt sne, der var blevet til is. Vejen blev ikke saltet præventivt, hvilket var i overensstemmelse med vinterregulativet. I byretten blev kommunen pålagt erstatningsansvar, da den ikke havde foretaget rimelige afværgeforanstaltninger mod glat føre. I landsretten blev kommunen frifundet med den begrundelse, at den havde fulgt sit vinterregulativ, og at der ikke var faldet nedbør, der kunne tilsige, at der skulle ske øget glatførebekæmpelse.

Selv om myndighedens vinterregulativ er overholdt, fritager det ikke myndigheden for ansvar, hvis der ikke er foretaget en konkret vurdering af det pågældende vejstykke sammenholdt med vejrliget.

U 2019.457 Ø

En forgænger faldt på et fortov, hvor kommunen var både grundejer og vejejer. Efter kommunens vinterregulativ saltede man ikke i weekenden. Landsretten fandt, at retten til at prioritere ikke kunne udstrækkes til konsekvent og uanset vejforholdene at undlade at salte i weekenderne.

Ved kommunalt ejede grunde, har myndigheden både et ansvar som grundejer og som myndighed.

Hvis vejmyndigheden beslutter ikke at glatførebekæmpe eller snerydde på særlige strækninger, skal dette som minimum tilkendegives ved afmærkning, så de øvrige trafikanter kan tage deres forbehold.

U 2012.2489 Ø

En cyklist faldt på et stisystem grundet is på stien. Vinterregulativet var overholdt. Kommunen vandt sagen i byretten, men tabte (2-1) i landsretten, idet landsrettens flertal lagde vægt på, at det måtte eller burde have stået de ansvarlige klart, at der skulle udvises særlig omhu med vintervedligeholdelsen af stisystemet og opsynet hermed, idet der løb vand på vejen, men at der og ikke var skiltet advarende herom.

I det omfang vejmyndigheden godkender en snerydning, glatførebekæmpelse eller renholdelse, overtager den ansvaret fra den egentligt forpligtede.

U 2008.1748 V

En bilist kom til skade i et uheld, der skyldes, at der dagen forinden var spildt 20 liter olie over en længere strækning. Landsretten lagde til grund, at kommunen var ansvarlig for skaderne, fordi den havde godkendt afværgeforanstaltningerne som tilstrækkelige, hvad de ikke var.

Til stk. 3. Undtagelse af strækninger

Reglerne om undtagelse af strækninger gælder alene for snerydning og glatførebekæmpelse. Der skal således ikke undtages for renholdelse på særlige strækninger. Stier er særskilt reguleret i stk. 4. Dette skyldes efter forarbejderne alene, at der dermed gøres opmærksom på, at vejmyndigheden og politiet også kan tage stilling til stiarealer.

Vejmyndigheden kan vælge helt at undtage vejstrækninger fra snerydning eller glatførebekæmpelse. Det er en forudsætning herfor, at der er sket en forhandling med politiet. Forhandling med politiet er en gyldighedsbetingelse, og hvis forhandlingen ikke gennemføres, vil afgørelsen om at undtage vejstrækningerne bortfalde. Vejmyndigheden vil derefter være ansvarlig for skader grundet manglende snerydning eller glatførebekæmpelse. Undtagelsen af strækninger skal ske i tæt sammenhæng med den øvrige renholdelse og vintervedligeholdelse på kommunens veje.

Transportministeriets skrivelse af 15. februar 1988 om begrænsning af snerydning på offentlige veje

Sagen vedrørte en klage over en kommunes beslutning om at reducere omfanget af snerydning på visse offentlige veje, uden at der var sket en forhandling med politiet. Transportministeriet understregede i afgørelsen, at forhandling er en gyldighedsbestemmelse for beslutning om reduktion i snerydningsforpligtelsen.

Der er ikke i loven taget højde for uenighed mellem politi og vejmyndighed i disse sager, men hvis vejmyndigheden ikke følger politiets vurdering og denne er begrundet i færdselssikkerhedsmæssige begrundelser, må der være en øget risiko for, at vejmyndigheden ifalder ansvar ved skader grundet manglende snerydning eller glatførebekæmpelse.

Kommunens afgørelse vil naturligvis kunne påklages efter § 132, men kun for så vidt angår retlige spørgsmål. Det konkrete skøn for undtagelsen vil ikke kunne påklages.

Det er muligt at gøre en delvis undtagelse, hvor vejen fx undtages for snerydning, men fortove fortsat skal ryddes. Dette vil naturligvis skulle begrundes, især hvis snerydningen af fortove er overladt til grundejerne efter § 64.

Østre Landsrets dom af 15. oktober 2003 om kommuners erstatningsansvar, herunder om kommunens hjemmel til beslutning om ikke at foretage glatførebekæmpelse

Sagen vedrørte spørgsmålet om en kommunes ansvar for sagsøgers tab i forbindelse med en glatføreskade på en villavej, som kommunen havde besluttet ikke at glatførebekæmpe. Sagsøgte havde flere gange den pågældende dag kontaktet kommunen om den manglende vintervedligeholdelse. Kommunens vintervedligeholdelsesplan var drøftet med politiet og var vedtaget af kommunalbestyrelsen. Landsretten fandt, at der var fornøden hjemmel til ikke at vintervedligeholdelse vejen.

En undtagelse skal begrundes konkret i vejens betydning i det samlede kommunale vejnet og trafikken på den pågældende vej. Begrundelsen skal derudover overholde de almindelige forvaltningsretlige grundprincipper og kunne begrundes inden for vejlovens formålsbestemmelse. Rent økonomiske eller personalemæssige forhold er næppe tilstrækkelige, jf. U 2019.457 Ø som beskrevet ovenfor under stk. 2.

Det er et krav, at afgørelsen om i hvilket omfang og rækkefølge der skal sneryddes og glatførebekæmpes på det offentlige vejnet, træffes på grundlag af en konkret vurdering af vejstrækningen sammenholdt med vejret. Rent praktisk vil denne typisk fremgå af vinterregulativet. Selvom forpligtelsen til at vintervedligeholdelse og renholde efter bestemmelsen er pålagt vejmyndigheden, kan andre vejmyndigheder efter aftale udføre arbejdet, hvis det er mere praktisk, jf. stk. 6, se kommentaren hertil nedenfor.

Til stk. 4. Undtagelse af stier

Offentlige stier kan ligesom offentlige veje undtages for snerydning og glatførebekæmpelse. I modsætning til undtagelser for veje, er forhandling med politiet ikke et krav, hvis der alene er tale om offentlige stier. I disse tilfælde kan vejmyndigheden selv bestemme, at enkelte stier skal undtages fra pligten til snerydning og glatførebekæmpelse. Som ved undtagelse af enkelte vejstrækninger, vil også være nødvendigt med en konkret begrundelse, hvis stien skal undtages. Som det fremgår af U 2012.2489 Ø, som beskrevet ovenfor under kommentaren til stk. 3, vil det være et vigtigt element i vurderingen af vejmyndighedens eventuelle ansvar, hvis der er skiltet med, at der ikke sneryddes eller glatførebekæmpes.

Derudover gælder de samme hensyn som ved undtagelse af offentlige veje fra pligten, og der henvises til kommentaren til stk. 3.

Til stk. 5. Begrænsninger i pligten til renholdelse i landzone

Bestemmelsen omhandler kun vejmyndighedens pligt til renholdelse.

I landzone skal vejmyndigheden kun renholde det offentlige vejareal, i det omfang det er nødvendigt af hensyn til trafiksikkerheden. Vejmyndigheden kan naturligvis renholde på et højere serviceniveau, hvis den skulle ønske dette.

Undtagelsen gælder ikke på offentlige veje i områder, hvor kommunalbestyrelsen har bestemt, at de private fællesveje administreres efter byreglerne i privatvejslovens §§ 25-86. Her skal vejmyndigheden renholde, rydde sne og glatførebekæmpe på samme niveau som på de private fællesveje. Vejmyndigheden skal ligeledes forestå renholdelse, glatførebekæmpelse og snerydning på parkeringspladser, rastepladser og lignende i landzone.

Til stk. 6. Myndighedernes hjemmel til at udføre arbejdet på tværs af myndighedsgrænser

Bestemmelsen er ny og giver mulighed for, at vejmyndighederne kan samarbejde om snerydningen, glatførebekæmpelsen og renholdelsen. Det er dog et krav, at arbejdet har været konkurrenceudsat.

Kommunerne skal herved følge de udbudsretlige regler, jf. bl.a. lov nr. 548 af 8. juni 2006 om kommuners og regioners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder og kommuners og regioners deltagelse i selskaber.

Til stk. 7. Vinter- og renholdelsesregulativer mv.

Denne bestemmelse er i langt de fleste kommuner udmøntet i vinterregulativer og/eller i renholdelsesregulativer. Typisk offentliggøres disse på myndighedens hjemmeside.

Til stk. 8. Hjemmel til vejledende retningslinjer for snerydning og glatførebekæmpelse

Bestemmelsen er ikke udnyttet. Derimod er der udarbejdet vejledning og vinterregulativsparadigme i regi af Vejreglerådet.